



19 59

NAŠA LUČ

4

**V**sem znancem in prijateljem in č. g. msgr. Val. Zupančiču v Bruayu v Franciji želimo iz srca vsele in blagoslovljene velikonočne praznike

Družina **BRODNIK**, Corrimal,  
Avstralija.

■

**KOTNIK** Alojzija, Galvanie rue (Fosse 8) 51 bis,  
Lens (Pas-de-C.), Francija, poizveduje za Kotniki  
v Belgiji, kje so in če imajo kaj sorodstva v Hrast-  
niku. Prosi, da bi se ji javili.

■

F. S. FINŽGAR:

## Velika noč

»Tingel-tingel-bom-bom!« je potrkovalo pri fari.

Mati je stopila na prag in poklicala: »Otroci, pridite, da bomo nesli k blagoslovu!«

Leško, Peter in Marjanica so pritekli z vrta. Prijeli so se za krilo matere, ki jih je odvedla v hišo.

Na mizi je stal pisan jerbas. Otroci so zlezli na klop, se naslonili na mizo in gledali. Mati je skladala v jerbas.

»Vidite, kolač — to je krona Kristusova.«

»Jagnje, — Jezus je bil nedolžno jagnje, za nas darovano.«

»In pirhi — rdeče kaplje božje krvi.«

»In tu korenina hrena — trije bridki žebli.«

Tako je razlagala mati, pregnila jerbas s pisanim prtom in ga zadela na glavo. Potem so šli.

»Tingel-tingel-bom-bom!« je prepevalo po zraku. Bandera so plapolala v vetru. »Aleluja!« je odmevalo po polju.

\*

Mati se je vrnila z otroki od vstajenja in blagoslova. Tedaj je vzela očesno nož, prekrižala kolač in odrezala. Dal je dva kosa vsakemu in dva pirha vsakemu.

»Kaj boš sedaj, Petrček?« je vprašala mati.

»Vse bom pojedel,« je rekel Peter.

»Kaj boš ti, Leško?«

»Danes en kos, jutri en kos.«

»In ti, Marjanica?«

Marjanica pa je rekla: »Pol kosa pojem danes, pol ga pojem jutri. Enega pa ponesem v bajto ubogim otročičem. Nič niso nesli k blagoslovu, ko nimajo.«

»To je lepo, Marjanica,« izpregovorila oče.

Leško gleda, Peter gleda.

»Jaz tudi, jaz tudi,« se oglasita oba. Hitro vzamejo otroci vsak svoj kos in gredo v bajto.

Siromaki v bajti so večerjali krompir v oblicah.

»Nate, nate!« so jim ponudili prišleci kolača.

Ubožkom se je samo smejala od veselja. Zasadili so lačne zobke v beli, sladki kolač.

Njih mati, vdova Jera, je od veselja jokala.

Otroci so se vrnili domov. Preko polja je še vedno donelo: »Tingel-tingel-bom-bom.« Otroci so poslušali glas velikonočnih zvonov. V njih srcih pa je bilo veselo, kot da jih sam Bog hvali za njih dobro dejanje.



**Cenzura.** — Zapadni časnikar je bil v Sovjetiji. Piše domov svojim prijateljem pismo in na koncu svojega pisanja dostavi: »Ne verjamem, da boste prejeli to pismo, ker je tukaj državna cenzura.« — In glej, čez nekaj dni mu je pismo zares vrnjeno s pripombo: »Pismo se vrača zaradi klevetanja Sovjetske zveze in laži, ker v S. Z. ni nobene cenzure za osebna pisma. — Podpis: Za vrhovni odsek za cenzuro v Moskvi: Hruscinow.«



VII. LETNIK - APRIL 1959

## TROJNO ZMAGOSLAVJE

»To je dan, ki ga je dal Gospod. Vese-  
limo in radujmo se ga!« (Ps 117, 24).

Tako v teh dneh radostno vzklikajo cer-  
kvena liturgija, naše velikonočne pesmi,  
zvonovi in vsa prebujajoča se pomladanska  
narava.

Ne brez razloga!

Velika noč, praznik vstajenja našega  
Gospoda, je najpomembnejši praznik cer-  
kvenega leta. To je praznik, ki proslavlja  
zmagoslavje resnice, milosti in življenja.

### Zmagoslavje resnice

»On je vstal, kakor je bil rekel« (Mt 28,  
6).

Apostoli tega niso verjeli, niso mogli do-  
umeti, pa se je vendar zgodilo.

»Gospod je v resnici vstal!«

Spolnil je obljubo. Njegova beseda je  
zato resnična.

Vstal je! On zato ni človek kot vsi dru-  
gi, zapisani zakonu smrti in razpada.

Vstal je iz lastne moči!

Kdo more kaj takega storiti, če ne tisti,  
ki je Gospodar nad življenjem in smrtjo;  
Bog sam?! Z vstajenjem od mrtvih, s tem  
najbolj prepričljivim dokazom, kar jih je  
kdaj Bog dal ljudem, so polnomočno ovr-  
ženi vsi ugovori proti Jezusovim izjavam.

»Vstal je, ni ga tukaj!« (Mr 16, 6).

To angelovo pojasnilo ženam je prva  
velikonočna pridiga, za katero so hitro  
zvedeli tudi apostoli, ki so še vedno bili  
kaj počasni za razumevanje. Odtlej veselo  
oznanilo o Gospodovem vstajenju hiti po  
vsem svetu skozi stoletja do danes.

Dogodek velikonočnega jutra je postal  
temeljni kamen naše vere, ker je Kristus

prav z vstajenjem od mrtvih dokazal svo-  
je božanstvo. Na to misli sv. Pavel, ki pravi:  
»Če pa Kristus ni vstal, potem je prazna  
naše oznanjevanje, prazna tudi vaša  
vera« (1 Kor 15, 14).

Toda Kristus je vstal.

Farizeji so grob zapečatili ter ga zastra-  
žili, da bi v kali onemogočili čudne govo-  
rice o nekem vstajenju, a so s tem samo  
ojačili dokaze o njegovi pristnosti.

Resnice ni mogoče za dolgo pokopati.  
Resnica se ne da zapečatiti; prej ali slej  
plane na dan. Resnica je zmagala in bo  
vedno zmagovala. To nam jamči skrivnost  
velikonočnega jutra.

»Gospod je v resnici vstal!«

### Zmagoslavje milosti

»Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda  
v grob?«

»Bil je namreč silno velik.«

Že od Adamovih časov leži težak kamen

## P . I . R . H . I

V duhu vidim jih pred sabo  
rdeče, pisane in bele,  
živo se jim barva sveti,  
kot bi vrtnice cvetele.

Mamica je določila  
po vstajenju vsako leto:  
»Pisani so za otroke,  
modri pa za staro teto!«

Oče k mizi je prisedel  
ter urezal nam kolača;  
v jerbasu sta se smehljala  
pleče in debela krača.

Miza se je kar šibila,  
vsa s potico obložena;  
mesenina je dišala  
z blagoslovom prepojena.

Zdi se mi kot utopija  
danes tista srečna doba;  
le o praznikih še sije  
mi v spomin na pot do groba.

Limbarski

## Zmagoslavje življenja

Grob je prazen. Knez življenja je zmagal.

Kakšna silna zmaga!

»Kje, smrt, je zdaj premaga tvoja  
in tvoje ostro želo, kje?  
Veselo upa duša moja,  
življenje večno čaka nje.  
Moj Jezus je od smrti vstal,  
kraljestvo smrti pokončal.  
Aleluja, aleluja, aleluja!«

Milijoni in milijarde grobov na zemlji nam »molče trobentajo« o smrti, ali Jezusov prazni grob govori še bolj prepričljivo, pridiga nam o vstajenju in življenju.

Blagovest tega edinega groba bodo nekoč slišali vsi ostali grobovi.

»Mrtvi, ki so v grobovih, bodo slišali glas Sinu človekovega« (Jan 5, 28).

Apostolu Pavlu se je to zdelo tako samo po sebi umevno, da se je čudil: »Ako se pa o Kristusu oznanja, da je vstal od mrtvih, kako govore nekateri med vami, da ni vstajenja mrtvih?« (1 Kor 15, 12). »Toda Kristus je vstal, prvi izmed umrlih« (1 Kor 15, 20), naglaša sv. Pavel.

Ko je Gospod dovršil svoje poslanstvo med nami in odšel v nebo, nas njegov prazen grob tolaži namesto njega: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, bo živel, četudi umrje« (Jan 11, 25).

Na Gospodovo zmago velikonočnega jutra se opira zadnji stavek naše veroizpovedi: »Verujem v vstajenje mesa in večno življenje«.

+

Zmagoslavje resnice, zmagoslavje milosti in zmagoslavje življenja – to je blagovest velikonočnega jutra.

»Pojdite in povejte učencem in Petru, da On gre pred vami« (Mr 16, 7).

Vstali Gospod gre, bratje in sestre, pred nami v velikonočno bodočnost, v kraljestvo resnice, milosti in življenja.

»To je dan, ki ga je dal Gospod. Veselimo in radujmo se ga!«

(Prim. »Gottes Wort«, 2, 1959, 74.)

V-ko.



krivde na človeštvu. Nihče tega kamna ni mogel odstraniti.

»Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen.«

Veselimo se, bratje in sestre, zmagoslavja velikonočnega jutra, kajti: »Greh je odpuščen, zločin zbrisan in opravičenost za vselej vzpostavljena« (Dan 9, 24).

Res, še vedno bo vse polno grehov, saj celo pravični in dobri grešijo vsak dan. A rešuje nas božje odpuščanje. Greh more biti velik, ali milost odpuščanja je še večja.

Kamen greha more biti vedno znova odvaljen z: »Jaz te odvežem«.

Mnogi so ob tej veliki noči doživeli, kako se jim je v zakramentu usmiljenja odvalil kamen grehov.

Ob prazniku zmage milosti vsi postrgajmo »stari kvas greha« in pojdimo očiščenje v novo življenje.

»Hvalimo Gospoda, saj je dober; večno je njegovo usmiljenje« (Ps 106, 1).

# Pomenek z mladimi

## Kdo je Jezus Kristus?

Ne vem, če si si še kdaj zastavil to vprašanje. Tolikokrat imamo to besedo v ustih, pri vseh molitvah jo izgovarjamo, pri maši jo pogosto imenujemo, a kaj beseda pomeni, kdo je tisti, ki nosi to ime, to doobra še nikoli nismo premislili.

Poskusimo razrešiti zastavljeno vprašanje!

**ROKOPISI**, sestavljeni v prvem in drugem stoletju našega štetja, poročajo, da je v Palestini živel mož, ki se je imel za Boga, čeprav je bil na zunaj tak kot vsak človek. Čudovite reči je bajé delal: v hipu ozdravljaj bolnike, obujal mrtve, napovedal dogodke, ki so se nato natančno izpolnili. Oblast ga je sicer preganjala, a je kljub temu zbiral okoli sebe ljudi. Učil jih je, da smo vsi enaki, mož ali žena, suženj ali svobodni, otrok ali odrasel, ker imamo vsi enega očeta, Boga. Osebnost je skromno živela. Pošten do konca. Iz zavisti so ga obvel sodili na smrt, ga križali, a čez tri dni je bajé živ vstal. Njegovi so nato po vsem svetu oznanjali, kar je on delal in učil.

»Vse dobro in prav,« boš rekel. »A to je le pobožna pravljica in nič več! Kdo pa je le more verjeti, kar nam skoraj dva tisoč let stari rokopisi pripovedujejo?«

Res je, ne smemo biti lahkoverni. Preden takim sporočilom verjamemo, se moramo prepričati, če so zanesljiva. To pa lahko ugotovimo, če zatrdno stoji prvič, da so te rokopise **napisali tisti, katerim se pripisujejo**, drugič, da so **prišli do nas taki, kakor so bili napisani**, brez dodatkov ali izpustitev, ter tretjič, da so njih **pisici verodostojni**, to je, da so mogli in tudi hoteli poročati vso resnico. Predaleč bi zašli, če bi hoteli v tem članku vse to dokazati. Debele knjige bi morali napisati, kakor so dejansko tudi bile napisane. Zato pa danes noben zgodovinar več ne dvomi o verodostojnosti piscev in njihovih rokopisov. Vsak resen znanstvenik priznava, da so rokopisi — imenujemo jih **evangeliji** — **pristni**; da so se ohranili **nepokvarjeni** ter da so njihov pisatelj — imenujemo

jih **evangeliste** — **verodostojni**. Zato jim hočes nočes moramo verjeti, pamet tako pravi.

**KAJ JE** Jezus Kristus govoril sam o sebi, za koga se je imel? Kaj nam evangeliji o tem poročajo? Kristus je sam o sebi rekel, da je Sin božji v pravem smislu besede, sin Boga Očeta. Imel se je za vrhovnega zakonodajalca človeštva. Prilaščal si je moč, v lastnem imenu odpustčati grehe. Zase je zahteval isto česčenje kot za Boga Očeta, popolno predanost vernikov tudi za ceno smrti. S popolno samozavestjo si je prisvajal vso oblast in na zemlji.

Seveda bi take trditve lahko dajal vsak duševni zmedenec, a potrditi z dokazi jih ne more. To pa je storil Jezus Kristus, in sicer s tem, da je delal čudeže. Izrecno jih navaja kot dokaz, da so njegove izjave resnične, da je namreč božji Sin in pravi Bog.

**PADLA JE BESEDA** »čudež«. Kaj pa je to? Čudež je izreden dogodek v vidni naravi, ki začasno ukinja kakšen naravni zakon. Zato ga ne morejo izvršiti naravne sile in moči, temveč le tisti, ki je nad njimi, Bog. Evangelisti nam poročajo o 41 različnih Jezusovih čudežih. Ozdravljaj je bolnike, obujal mrtve, krotil naravne sile. Vseh teh čudovitih del naravno ne moremo razložiti.

Nekateri, ki Kristusa nočejo priznati, jih pripisujejo neznanim silam v naravi. Res je, ne poznamo vseh sil in moči, ki jih je Stvarnik položil v naravo. Vemo pa, česa ne zmorejo. Z nobenimi naravnimi silami ni mogoče nasititi z nekaj hlebi kruha več tisoč ljudi. Ali pa z besedo pomiriti vihar na morju. In z dotikom ozdraviti gobavca.

Drugi spet trdijo, da je Jezus pri čude-

## Cvetna nedelja na Cerkljanskem

Veliko je otroško veselje na oljčno nedeljo. Otfoci hitijo v župno cerkev in neso oljčne butare, ki so sestavljene iz oljčnih vej, bršljana in iz nekaj brdavitovih palic. Butare so okrašene z venci jabolk in pomaranč, s papirnatimi cveticami in trakovimi raznih barv.

Dr. Metod Turnšek

žih uporabljal hipnozo ali sugestijo, to je namerno vplivanje na človeško živčevje. Takšno vplivanje je mogoče le pri boleznih, ki imajo živčno podlago in se za to potrebuje daljši čas, pa so uspehi majhni in dostikrat le začasni. Nobena sugestija ali hipnoza pa ne more v hipu ozdraviti rane, poškodbe mišičnega tkiva, kaj šele oživiti mrtvega. Pri čudežih v neživi naravi pa ta prazna razlaga sploh ne pride v poštev.

Največji čudež pa, ki ga je storil Kristus, je njegovo vstajenje od mrtvih. Noben ugovor, nobena razlaga, ki skuša to dejstvo ovreči, še ni uspela. Trdili so, da je Kristus le na videz umrl. Kako naj človek, ki so mu prebodli srce, še živi, pa niso povedali. Ali pa so trdili, da so apostoli in učenci imeli privide. Želeli so, da bi Kristus vstal, pa se jim je naenkrat tako zazdelo in začeli so ga eden za drugim

videvati vstalega. A ta razlaga ne upošteva sporočil evangelijev, da si Jezusovi učenci možnost vstajenja od mrtvih še predstavljati niso mogli. Neverni Tomaž je pričal temu! — Nesmiselno bi bilo navajati še ostale poskuse. Te razlage so dosegle le to, da se je resnica o Jezusovem čudežnem vstajenju pokazala v še bolj bleščeči luči. Z nadnaravno močjo je bil obujen od mrtvih, storil je svoj največji čudež in s tem potrdil, da je bil ne samo človek, temveč tudi Bog, sin božji.

**ČE TOREJ** katoliška Cerkev pravi, da je Jezus Kristus Sin živega Boga, Bog in človek obenem, ima za to trditev trdne dokaze. Ne preostane nam drugega, kot da to resnico sprejmemo — in se po njej ravnamo: Jezusa Kristusa kot Boga molimo ter priznamo za Vladarja vesoljstva in našega Rešenika! J.

## SLO- VENCİ

*in  
novi  
papež*



Ob smrti rajnega papeža se je iz Ljubljane spustil plaz blatenja in zasmehovanja Pija XII., zlasti po radiu, medtem ko se je ves ostali svet spoštljivo klanjal njegovega spominu. Ko je bil izvoljen novi papež Janez XXIII., so pa hoteli verni Slovenci pokazati, da hočejo biti zvesti ne le Piju XII., ampak tudi novemu sv. očetu in vsakemu, ki bo pravi naslednik prvaka apostola sv. Petra. Ker drugih javnih slovesnosti v domovini ni bilo mogoče izvesti, so sklicali v ljubljansko katedralo na dan

kronanja Janeza XXIII. velik shod. Čeprav je bilo sredi tedna, so jo duhovniki in verniki napolnili do zadnjega kotička. Tam je pri cerkveni svečanosti in vpricho vseh stolni prošt dr. Franc Kimovec prebral pred škofom-upraviteljem msgr. Vovkom slovesno izjavo duhovščine in ljudstva, da obljublajo novemu papežu spoštovanje, vdanost, pokorščino in zvestobo. Vse ljudstvo je potem navdušeno zapelo papeško himno: »V prestol slave vekovite, zemlje ljudstva se ozrite: ko na svetu vse razpada, neminljivo eden vlada: oče blag in ljubezniv...« Poročilo o tej slovesnosti so nato poslali z izjavo vred sv. očetu v Rim.

Iz Rima je kardinal Tardini poslal odgovor, da se je sv. oče zelo razveselil vdanostnega pisma, v katerem je poročano o tej slovesnosti. »Sv. oče se za prisrčna voščila prav toplo zahvaljuje in, ko očetovsko misli na Vas, prosi Boga, naj Vam da močno in trdno vero, kakor jo je imel Vaš rod že nekdanj, da bo glas o globoki vernosti, ki je šel o Vaših prednikih, ne le ostal neoslabljen, temveč se celo vse bolj širil do poznih rodov. Sv. oče se spominja, da je bil v Vašem mestu, in zato kot očevidec vé, da se Ljubljana odlikuje po krščanski

kreposti, ljubeznivi poštenosti in prijazni omiki. Zato sv. oče prosi nebeškega Kralja, naj Vam podeli zveličavnih dobrot!«

Mariborski škof dr. Držečnik je bil konec lanskega leta v Rimu in o tem piše vernikom v božičnem pismu: »Nedavno tega sem se mudil v Rimu, kjer sem po cerkvenih predpisih obiskal grobove sv. apostolov Petra in Pavla, pa tudi druge svete kraje; zlasti pa je moj obisk veljal sv. očetu, novoizvoljenemu papežu Janezu XXIII. V nedeljo 7. decembra sem bil sprejet pri njem. Sv. oče se je ljubeznivo spomnil lepih vtisov, ki jih je dobil v naši domovini, ko je l. 1927. potoval skozi naše kraje kot papeški odposlanec. Posebno ga je ganila globoka vera slovenskega ljudstva, ko je v Ljubljani videl, kako so verniki na delavnik napolnili veliko Marijino cerkev. Z veseljem in zanimanjem je poslušal, kako se tudi danes versko življenje v lavantinski škofiji lepo razvija. Vsem, duhovnikom, redovnikom in vernikom pošilja očetovski pozdrav in blagoslov.«

## Našim bolnikom

Kako nekaj velikega je Bogu služiti v času trpljenja! Bolezen te je priklenila na posteljo in se ti zdi, da si vsem v napotje. Jezus ti govori: »Sin, hči, zaupaj vame!« Bog se ti je približal in izbral za žrtev. Noči brez spanja, ure, ki se vlečejo v nedogled, ti dajejo priložnost, da premišliš, od kod si, kaj si bil, ko si bil zdrav, kam gre tvoja pot, kako se je treba nanjo prav s trpljenjem pripraviti. Pomisli, da je na svetu še mnogo tvojih bratov in sester, ki trpe več in že dolgo.

Bolnica Bettina iz Massaciucoli, je odgovarjala, da je srečna. Več otrok je pripravila na prvo sveto obhajilo. Mnogi, ki so jo v svojih težavah obiskali, je čudovito potolažila. Če je kdo rekel, kaj bo z njo, če bi umrla nečakinja pred njo, je odgovorila z vso mirnostjo: »Ne skrbite! Naredila bom, kar pač hoče božja Previdnost.«

Dragi bolnik, ali je tudi v tebi ta predanost Gospodu v času trpljenja?

K.

## O ljubosumnosti

Pravijo, da je ljubosumnost neozdravljiva bolezen duše. In bo držalo. Lahko bi vam to potrdil z nešteti primeri iz življenja, pa se bom zadržal kar pri enem. V neki premožni družini, kjer sta se že oba zakonca srečala z Abrahamom, je že 25 let pravi pekel. Vzrok nesreče je ženina ljubosumnost. Podnevi in ponoči premišljuje samo o tem, kako jo mož vara z drugimi ženskami. Povsod ga skrivaj zasleduje in nikjer ne najde miru. Sleherni dan ji mora mož povedati, kam gre, zakaj prav sedaj, zakaj ne prej ali pozneje, s katero je govoril, kaj mu je rekla, ali ni bil preljubezniv z njo itd. Skratka, oba sta nesrečna, mož in žena, kljub temu, da jima ničesar ne manjka. Preprirov ni ne konca ne kraja. In posledice? Mož res izbegava dom, ker ne vzdrži v ženini bližini. In prav to je za nesrečno ženo še večja nesreča.

Pa trdijo, da je vzrok ljubosumnosti prevroča ljubezen. Kaj še! Kdor resnično ljubi, tudi zaupa dragemu bitju in ga ne sumniči. Kdor pa sam nima dovolj nesebične ljubezni, ne zaupa drugemu.

Če se fant in dekle resnično ljubita, si tudi brez skrbi zaupata. Kakor hitro pa prične eden ali drugi z neutemeljenimi očitki in z njimi ne preneha, potem je najpametneje, da se takoj razideta. Ljubosumni ljudje niso za zakon. Prav zato je potrebno, da se fant in dekle temeljito spoznata, predno stopita pred oltar.

Potrebno pa je seveda, da nihče ne daje povoda za ljubosumnost. Če veš, dekle, da tvoj fant gleda še za drugimi dekleti, potem se kar poslovi od njega. Isto svetujem tudi fantu.

Taki neresni ljudje niso za zakon.

Ivan Teuerschuh

---

Dva mogočna stebra poznam v življenju: VERO in DELO. Čim bolj se kdo opre ob njih, tem krepkeje stoji v viharju sveta, v nestalnosti življenja.

Ksaver Meško

## Bori moji

Ej, šumite, bori moji,  
tamkaj daleč v domovini!  
Vašo pesem, dih mladosti,  
mi prinašajo spomini.

Nežne igle kakor strune  
so razpete tam po zraku,  
rahel veter jih prebira  
in uglaša v toplem mraku.

Ko pa se nevidna roka  
z lokom dvigne čez vrhove,  
v najčistejše melodije  
združi tisoče glasove.

Te valove čudovite  
mi ujeti srce skuša.  
Z njimi se dviguje kvišku,  
prosi, toži, moli duša.

R., Francija

## Mala ANGELICA

Iskal sem stanovanje pri neki uradniški družini. »Nerada vidim ponoči ženske obiske,« je dejala gospodinja. »Nerad slišim otroški cvilež v gluhi noči,« sem ji šegavo odgovoril. Dve kodrasti glavici sta gledali izza maminega krila. »To je vse, kar imam,« se je nasmejala gospodinja in nastanil sem se pri hiši.

Starejši deklici je bilo ime Dragica, mlajša je bila Angélica, lepa, nekako tiha, boječa; nič podobna družini. Kmalu sem z bonboni pridobil boječi otroški srci in pripravili sta me celo, da sem jima začel pripovedovati pravljice.

Opazil sem, da imata gospodar in gospodinja rajši Dragico. Ta se je tega zavedala in je bila nekam gospodovalna nasproti Angelici. Ta je vse to morala občutiti in nekam nagnosko se me je oklenila in to me je tudi zelo veselilo.

Večkrat sem jo našel objokano. Spraševal sem jo, zakaj je objokana, pa ni odgovorila. Čudil sem se, a v družinske raz-

mere se nisem hotel mešati. Tolažil sem jo in ji dajal sladkarije, kar mi je mala vračala z ljubeznijo.

\*

Neke nedelje popoldne mi je izpodletel sestanek in sem se jezen vrnil domov. Legel sem na posteljo. V tišini zaslišim v sosedni sobi jokajoč Angeličin glas: »Ljubi Bogec, pošlji mi angelčka varuha, da me popelje k mami.« Poklical sem jo, naj pride k meni. Rekla je, da so vrata zaprta. Stopil sem pogledat in našel ključ v vratih. Zavrtel sem ga in odprl. Angelica se mi je vrgla v naročje: »Mamico bi rada videla,« je ihtela. »Tetica, striček in Dragica so šli v kino. Ker nisem hotela v kino, ampak k mami v bolnišnico, me je teta...« — umolknila je in se me tesno oklenila.

Da bi jo potolažil, sem ji obljubil, da jo popeljem k mami. Vsa je bila vesela in je hitela v sobo. Vrnila se je s šopkom: »Tale šopek sem pripravila za mamico in žakeljček tudi.« Pogledal sem v papirnato vrečico in našel v njej sladkarije in sadje, ki sem ga ji jaz dajal, a je vse spravljala za bolno mamico. Napisal sem list za gospodarja, da sem šel z otrokom v bolnišnico, in sva odšla.

V so pot je veselo žvrgolela o snidenju z mamico. Ko sva prišla k mami, je bilo ganljivo. Bolničarka si je obrisala solze in šla iz sobe. Bolnica me je presenečeno gledala. Rad bi se ji predstavil, pa ni bilo mogoče, ker je mala kar naprej govorila: »Jej, mamica, čokolado. Striček mi jo je dal. Poglej to veliko pomarančo! Striček pravi, da ima veliko vitaminov in da bom zrasla, če jo pojem. Vzemi jo, mamica, da boš ozdravela. Kako lepa je ta breskev! Striček pravi, da imam jaz tudi tako rožnata lička. Oh, zakaj ne vzameš, mamica, zakaj ne ješ, ali nimaš rada svoje Angélice...?« je zatarnal otrok.

»O, bom, bom,« je hitela mati in vzela pomarančo, da bi potolažila hčerkico. »Ampak tudi ti moraš nekaj vzeti. In kdo je pa ta gospod, ki te je sem pripeljal?«

»To je pa naš novi striček, ki spi v



tvoji in atovi sobi in ki ga imam zelo rada,« je razlagala Angelica.

Šele ko se je zamotila s čokolado, mi je uspelo predstaviti se in zvedeti za žalostno usodo Angeličinih staršev. »Veste, moj mož je uradnik pri vojaštvu. Ni delal, kot treba in, ko je prišla pregledna komisija, je našla, da manjka precej kolkov. Zapri so ga za dve leti. Mene sta sramota in pomanjkanje pripeljala sem, Angelico pa v oskrbo moje sestre, kjer se pa ne počuti srečno,« je tožila bolnica in si brisala solze.

Pogovor se je zavlekel tako, da je že stopil v sobo službujoči zdravnik. Hitel sem se opravičevati. Mahne z roko in me vpraša, če ga ne poznam. »Ne,« sem odgovoril. »Poznate me, poznate!« se je zagonetno smehljal in dalje vprašal: »Kaj je gospa Marija vam?«

V zadregi sem pogledal v Angeličin, od čokolade zapackani obrazek in nič pomišljajoč odgovoril: »O, to je mati mojega Angelčka...«

»Je že prav,« je dejal zdravnik, gledal bolnico in jo potrepal po roki. »Le pogum, gospa, bomo kmalu vse uredili in ne bo dolgo, pa boste lahko spet doma.« Pozdravil nas je in odšel.

**D**oma sem zvedel od gospodinje, da bi bila morala biti gospa Marija operirana, a da ni denarja za operacijo. Ko bi bil vsaj svak prost, potem bi že nekako šlo. A tako je vse v božjih rokah...

Preko vplivnih starešin pri vojaki sem dosegel, da se je proces proti Angeličinemu očetu obnovil. Vse je kazalo, da se bo dobro končalo in da ga bodo izpustili. V bolnišnici je bila gospa Marija operirana in Angelica je vriskala od veselja, da bosta ata in mama kmalu doma. Objemala me je in me poljubljala, kot da bi vedela, da sem imel jaz prste vmes v tej zadevi.

Neutolažljivo pa je zajokala, ko je zvedela, da sem premeščen v drugo mesto. Vse zatrjevanje, da bosta kmalu ata in mama pri njej, ni pomagalo, da bi se potolažila, in ob slovesu je to malo dekletce iztisnilo iz trdega vojaka nekaj solz resnične žalosti.

Ne dolgo potem sem dobil pismo iz bolnišnice z računom za 2500 dinarjev. Pogrelo me je. Začel sem brati: Dragi gospod! Ne poznate me, kajne? Se spominjate tistega ubogega narednika-dijaka na vajah pri Kavadarju? Vi ste bili edini, ki ste se ga usmilili in mu dali v tistem nalivu lastno posteljo v šotoru in pest kinina, da si zdravi malarijo, ki ga je tresla. In potem sem imel še ves čas prosto vožnjo na topu. Spominjajoč se te dobrote sem se lotil operacije vaše soproge. Težka operacija je bila, a hvala Bogu, se je končala z uspehom. Račun, ki ga prilagam, je za moje pomočnike in za zdravila. Zase nisem zahteval ničesar, ker se še vedno smatram za vašega dolžnika...«

Ko sem prebral, sem se zasmel. »Fant, zdaj si v juhi, ki si si jo sam skuhal!« To je zaradi tistih besedi, ki sem jih rekel zdravniku: »To je pa mati mojega Angelčka.« Kaj hočete! Drugi dan sem zbral nekaj svojih prijateljev skupaj. Izposodil sem si denar in poplačal račun.

\*

Več tednov pozneje mi je na dvorišču mojega stanovanja pritekla razširjenih rok naproti mala Angelica. »O moj Angelček!« sem vzkliknil in jo pritisnil k sebi. Pristopila sta tudi njena roditelja in se mi začela zahvaljevati.

V sobi je pozneje gospa Marija šegavo rekla možu: »Zdaj pa, možek številka ena, bo treba povrniti denar možu številka dve!«

Zasmeljali smo se in jaz sem se spomnil otroške molitve Angelice, ko je prosila Boga, naj ji pošlje angela varuha, da jo popelje k mami... Bog pozna svoja pota!

Ap., Anglija

## Zagorski zvonovi

Bom šel na planine, na strme vrhé,  
bom slišal od daleč zagorske zvoné.

Zagorski zvonovi premilo pojó,  
nemara preljubo k pogrebu nesó.

Pa če jo nesejo, le naj jo nesó,  
saj dolgo ne bode, ko pojdem za njo.

## *Iz dežele pod* **TRIGLAVOM**

Dne 19. febr. so v Ljubljani brez kakšnih večjih slovesnosti odprli pravkar dograjeno poslopje ljudske skupščine. To je zgodovinski dogodek, kajti odslej bodo zastopniki slovenskega ljudstva, poslanci, sklepali zakone v svoji lastni palači. Stava slovenskega parlamenta je blizu uršulinske cerkve. Je to moderno poslopje, delo domačih gradbenikov in je okrašeno z deli najboljših slovenskih kiparjev in slikarjev. Z njo je dobila slovenska prestolnica Ljubljana nov okras, naš narod pa tudi zunanji izraz njegove volje, da hoče biti na svoji zemlji svoj gospod. Ta palača bo ostala brez ozira na režim in želimo, da bi v njem nastopali svobodno in demokratično izvoljeni zastopniki, ki bodo krojili narodu pravične in koristne zakone.

V kakšno nesrečno življenje so privedli učitelji novih nauk v naši domovini, se vidi iz tega, da se je v Ljubljani lani ločilo 45 odst. zakonskih zvez od 100, skle-

Cerkev na Osojniku



njenih v istem letu. »Če je imel vsak drugi ločeni zakonski par samo enega otroka, je ostalo tako 500 otrok brez enega roditelja. Otrok brez očeta — ali brez matere! Otrok — sirota, kljub temu, da sta oba roditelja še živa!« Tako čitamo v ljubljanskem dnevniku.

Pisatelj F. S. Finžgar je dočakal letos 88 let. — Smučarska skakalnica v Planici je slavila 25 let. Od 1934. do 1949. je bila to največja skakalnica na svetu in je bila priča 15 svetovnim smučarskim rekordom. Zgradil jo je inž. Bloudek. — Pod Storžičem sta strmoglavila v prepad dva brata smučarja iz Kranja.

Jugoslavija je uvozila ta mesec iz Združenih držav Amerike 10.000 ton fižola. — V Železnikih na Gorenjskem je tovarna »Niko«, ki izdeluje kovinske izdelke. Zgrajena je v obliki spirale. — Na Bledu skušajo ohraniti lepoto jezera, zato so se zdaj lotili ureditve kanalizacije. Delajo tudi novo dvorano za kino, ker bodo filmski festivali, ki so bili doslej v Pulju, odslej na Bledu. — Ob obali slovenske Istre marsikaj prenavljajo, da bo bolj privlačna prihodnje poletje.

V Bojancih v Beli krajini bo prihodnji mesec končana napeljava elektrike. — V Presiki pri Ljutomeru delajo rudarski dom. — Polževo nad Višnjo goro ima novo postajno poslopje. — V Novem Dolu pri Hrastniku so odkrili velika ležišča premoga. Novi rudnik bo lahko delal 75 let.

Belgijci so poslali svojega ribiča na Bled, da bi ujel dva sulca, ki bi ju potem dali v živalski vrt v Antwerpnu. — Največji problemi Maribora so: kanalizacija, vodovod in stanovanjska kriza. Vsa mariborska podjetja zaposlujejo okoli 40.000 delavcev.

Ljubljansko dramsko gledališče slavi letos 40 let obstoja.

Po sedanjih predpisih TUJI DRŽAVLJANI lahko začasno bivajo v Jugoslaviji 30 dni, če imajo reden potni list in vstopni vizum. Tajništvo okraja lahko pedaljša to začasno bivanje do 60 dni, a s soglasjem republiške oblasti do 6 mesecev. Tuji državljani lahko svobodno potujejo po Jugoslaviji in lahko menjajo svoje bivališče tako kot jugoslov. državljani.

Tujemu državljanu, ki je preganjan zaradi zavzemanja za demokratična načela, za narodno osvoboditev, za pravice narodov oziroma za svobodo znanstvenega in kulturnega delovanja, lahko zvezno tajništvo za notranje zadeve dovoli zatočišče v Jugoslaviji. Tujemu državljanu, ki bi zlorabljal gostoljubnost in deloval proti interesom in varnosti Jugoslavije, in tistim, ki jih je Jugoslavija obsodila kot vojne zločince, jugoslovanske oblasti ne bodo dovolile bivanja v Jugoslaviji. Pristojni organi prav tako lahko zavrnejo dovoljenje za bivanje osebam, ki so bile kaznovane zaradi carinskih ali deviznih prekrškov, in osebam, ki bi navedle netočne podatke v prošnji za bivanje v Jugoslaviji.

Ob stoletnici cerkve sv. Nikolaja v Breginju jo je slikar Tone Kralj lani na novo poslikal. — Pri Sv. Lenartu nad škofjo Loko so se lotili zidave cerkve, ker so prejšnjo l. 1944. partizani razstrelili. Zdaj mašujejo v zasilni baraki. — V Šmartinu v Tuhinjski dolini so končno le dobili dovoljenje, da sezidajo novo cerkev, ker je bila prejšnja v zadnji vojni porušena.

Izseljenka iz Bordeaux nam piše: »Pravijo, da naša država nima nič proti veri, a to ni resnično. Poznala sem dekle, ki je bila učiteljica; ker je bila dobra katoličanka, ni dobila službe. To je res »svoboda«. Toliko govoré o naprednosti, a je ravno nasprotno res.«

## Naši izseljenci v PORURJU

Leta 1913. je pokojni g. Köster prvič vodil skupino izseljencev iz Porurja z njihovimi lepimi društvenimi zastavami v Ljubljano (ob priliki četrtega — slovensko-hrvaškega katoliškega shoda). Tedaj so bili izseljenci v Ljubljani prisrčno pozdravljeni. (Glej sliko na 10. strani!)

Naslednje leto (1914) je izbruhnila prva svetovna vojna. Mnogi rojaki so morali iti k vojakom v domovino in marsikateri se ni več vrnil. Pustil je svoje življenje za narod in cesarja. Za naša društva je v času vojne nastal težek položaj.

Po prvi svetovni vojni so bili mnogi rojaki mišljenja, da v Nemčiji ne bo môči več živeti, in so se preselili v Francijo. Bi-

li so res hudi časi: inflacija in brezposelnost in zraven še majhen zaslužek. Kdor pa je odšel v Francijo, je izgubil vso pravico na pokojnino.

Leta 1921. so se naša katoliška društva združila v Zvezo slovenskih katoliških društev v rensko-vestfalskem okraju. Sedež te zveze je bilo mesto Gladbeck pod vodstvom č. g. župnika Tensunderna. Isto leto nas je obiskal tudi tedanji ljubljanski knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič. Ob tej priliki je Zveza priredila veliko romanje na božjo pot v Kevelaer, kjer se je zbralo nad tisoč naših rojakov. G. škof je imel v baziliki slovesno škofovsko mašo, popoldne pa pridigo in se je vrnil z zelo lepimi vtisom.

Naslednje leto je Zveza organizirala skupno potovanje v domovino. Tedaj nas je g. škof spremljal na romanju v slovenski Lurd — v Rajhenburg. Omenim naj tudi, da so se med nami znašli tista leta tudi nekateri hujskači, ki so prišli iz drugih držav in so se spočetka izdajali za najboljše kristjane. Pa so kmalu začeli hujskati proti našim katoliškim društvom, češ da smo vsi delavci in da nas mora le to skupaj držati, ne pa hoja v cerkev. Pa to organizacijam ni veliko škodovalo.

Leta 1923. je Zveza poslala lepo skupino rojakov z društvenimi zastavami na 5. katoliški shod v Ljubljano. Naslednje leto je odprl č. g. Tensundern slovensko šolo za otroke v Gladbecku. Med nas je prišel tudi duhovnik iz domovine g. Janez Kalan. Ta je skupaj z nemškimi gospodi nekaj časa vodil našo zvezo. Celu učitelja smo dobili iz domovine, a ker je bil dober katoličan, ga nekateri niso mogli prenašati. Metali so mu polena pod noge, kjer je bilo mogoče. Taki hujskači so pridobili zase tudi nekaj uradnikov na jugoslovanskem konzulatu, da za kulturno delo Zveze ti niso imeli srca. Denar, ki ga je jugoslovanska vlada dala za podpiranje naše Zveze, so porabili ti hujskači na svojih veselicah.

Leta 1934. nas je obiskal g. lavantinski škof dr. Ivan Jožef Tomažič. Hujskači so vse storili proti njegovemu obisku, da se je škof šele v zadnjem hipu mogel odločiti, da gre na pot k rojakom v Nemčijo.



Slovenci iz Renskega in Westfalskega v Ljubljani 24. 8. 1913, ob priliki 4. katoliškega shoda

Bilo je pripravljeno že romanje v Kevelaer, a škofa še ni bilo. Nekateri še niso verjeli, če bo res prišel. Ko pa so ga na postaji zagledali stopiti z vlaka, so zaorili prisrčni »živio« klici in cerkvena godba je zaigrala »Hvala večnemu Bogu!« V ogromni procesiji smo šli do bazilike, kjer je imel Prezvizišeni kljub dolgemu potovanju pontifikalno sv. mašo. Po popoldanski pridigi se je škof podal z romarji v

Gladbeck, kjer je bilo vse slovesno. Doživel je od Slovencev in domačinov lep sprejem. Naslednje dni je obiskal še druge naselbine in končno odšel k rojakom v Holandijo. Vesel je bil naših izseljencev in njihovega dela.

(Nadaljevanje drugič)

Jožef Dobravec

## M E D N A M I I Z S E L J E N C I



**Blagoslov kapele:** Saj bo že mesec, kar smo blagoslovili novo kapelo, pa je le prav, da se spomnimo pomembnega dogodka. Zbralo se nas je toliko, da je bil »Naš dom« premajhen; celo iz S. Walesa in Lancashire smo prišli, dasi je bila dolga

voznja in sredi Anglije megla. Pa nobenemu ni bilo žal. Kapelo je blagoslovil stolni prošt Gilbey, ki je tudi lepo govoril o pomenu lastne kapele, zlasti pa podaril misel, da je posvečena Materi božji. Slovensko je govoril č. g. dr. F. Felc, ki se tu mudi, da se dobro nauči angleško, obenem pa pomaga na angleški župniji. Zahvalil se je vsem, ki so omogočili, da je kapela tako lepa in dostojno bivališče za Boga in

Mater božjo. Čehe je zastopal poleg njihovega društvenega zastopnika tudi p. Lang S. J., ki duhovno skrbi zanje na Angleškem. Po maši, pri kateri je bilo več obhajancev, je dal blagoslov krajevni župnik fr. Burn. Med drugimi gosti je bila tudi jugoslovanska kraljica—mati, trije angleški zdravniki in še nekateri bližnji sosedje. Med mašo smo peli postne pesmi in tudi blagoslovne po naše razen »Tantum ergo«, ki je bil latinski. Po cerkveni slovesnosti so se gostje zbrali v zgornjih prostorih ter posedeli in se pogovorili. Iz njihovih izjav vidimo, da je napravila kapela nanje velik vtis. Ta je sicer majhna, pa zelo domača. Seveda jih nismo pozabili pogostiti z domačim prigrizkom in pijačo. Delno je slovesnost povzel tudi radio ter jo ob večerni oddaji oddajal za Slovenijo, obenem z govorom o »Našem domu« in o kapeli.

**London:** Sedaj, ko imamo lastno kapelo, bo tam vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldan (v poletnem času) sv. maša in blagoslov s petimi litanijami. Tako bo 12. aprila. Od 4. ure dalje je prilika za spoved ter bo med sv. mašo tudi obhajilo. Za obhajilo veljajo nove določbe, t. j. post v jedi tri ure, v pijači (razen alkoholnih) eno uro pred obhajilom. Po blagoslovu bo sestanek Slov. društva. Pridite!

**Iz matičnih knjig:** Krsti: Še 28. julija lanskega leta je bila krščena v Acharacle, Škotska, **Sonja Brašovec**. — Letos pa 28. februarja v Bedfordu (Midland Road) **Sonja Krivec**. — 1. marca v Treforest, S. Wales, **Pavel Franc Leskovec**. — 8. marca v Hirwain, S. Wales, **Ivan Podpadec**. — Prav tako **Marija Gladys Zadnik** v Stoke on Trent, 15. marca. — Čestitamo!

»V časopisje sta prišli!« — V Doncastru živi družina dr. J. Lavriča z gospo, ki je doma na Poljskem, in hčerkicama Anko in Sonjo. Ko je okrajni šolski nadzornik govoril o Doncastru staršem, je Anko pohvalil in opozoril, kaj more družina napraviti pri vzgoji in jo šola le dopolnjuje. Časopisni poročevalci so postali pozorni ter Lavričevo družino obiskali in tako je »Yorkshire Evening News« 3. februarja ob-

javal sliko in lep članek o dveh deklicah, starih 4 in 8 let, ki perfektno govorita tri jezike: »Morda sta najbolj razumni deklici v Doncastru«, pravi članek. »Govorita slovensko, poljsko in angleško.« — »Ponosna sem na svoja otroka,« tako je izjavila mati, »dasi je, kakor vidite, moja angleščina bolj trda.« Gospa Marija je prišla na Angleško pred 12 leti kot zaščitna sestra, in se je tu spoznala z dr. Lavričem, zdravnikom iz Jugoslavije, ter se z njim poročila. »Živimo šele šest tednov v svoji novi hiši, a smo zelo zadovoljni,« je povedala mlada mati poročevalcem, ki dodajajo, da »obe deklici obiskujeta ljudsko šolo Beechfield. Obe govorita že nekako od 3. leta starosti tri jezike. Njuna angleščina je popolna. Nihče ne bi mogel misliti, da so starši druge narodnosti, ako bi sodil po otrocih.« — Tako je prav, Anka in Sonja! Bog daj, da bi bilo še veliko takih Ank in Sonj na Angleškem!



## CHARLEROI — MONS

Letos smo imeli križev pot v postnem času v Boussu-bois (St. Charles), kjer bodo zaprli več rudnikov.

**Naši bolniki:** Zvedeli smo, da je bil precej bolan naš krojač Franc Brezavšček v Péronnes-lez-Binche. V bolnici je žena njegovega svaka Rafaela Muniha, ki mu je po dolgem hiranju lansko leto umrla edina hčerka, za katero so starši vse žrtvovali, kar so mogli, Tudi žena Alojza. Rafaelovega brata v Carnières, ki se je lani poročil z Ortence Endrix, še ni zdrava. V bolnici je bil rojak Jeronim Školč, mizar iz Lodelinsart; prav tako ga. Justina Žnidar iz Lodelinsart. Sin rudarja v pokoju Jožefa Tomca iz Lodelinsart se je pozdravil. Doma poleg drugih bolehnih rudarjev bolujeta Polde Tratnik v Charleroi in Anton Pagon v Gilly. Tudi našega pevovodja Ivana Kodeha bolezen večkrat ne pusti pri miru. — Naj bo Jezus, ki je nosil težki križ, tolažba in opora vsem našim trpečim!



## PAS - DE - CALAIS

Dnevi 6. do 8. marca so bili posvečeni duhovni obnovi kot priprava na veliko-nočno spoved. Vodil jo je č. g. Anton Dejak, ki je prišel iz Aumetza. Duhovna obnova je bila v Méricourt-Mines, Liévin (Fossa VIII.) in Bruay. Vsi, ki so dobre volje, so se odzvali povabilu sv. Cerkve in opravili svojo velikonočno dolžnost. Kdor pa te dni ni mogel, ima še vedno priložnost. Gospod nas s svojo milostjo pričakuje.

Dne 14. febr. je umrl Emanuel KUBCA. Velika udeležba na njegovi zadnji poti je bila dokaz hvalečnosti za vse, kar je z delom in trpljenjem dobrega naredil.

Krščen je bil Filip Babič.

V četrtek, 5. marca je v Ratečah na Gorenjskem umrl oče č. g. Stanka Kavalarja, kateremu izseljenci izražamo na tem mestu globoko sožalje.

## BRUAY

Dne 15. febr. t. l. je umrl v starosti 65 let Jožef KOREN, rudar v pokoju. Doma v Tržišču na Dolenjskem, je vsa zadnja leta življenja prebil v Franciji in tu v premogokopih našel bolezen silikoze, kateri je podlegel.

Dobro pripravljen je zapustil ta svet v veliko žalost svoje družine in vseh njegovih rojakov, ki so se z zastavami poslovili od spoštovanega sorojaka.

Sožalje njegovi družini, rajnemu Korenu Jožefu pa daj Bog večni mir!

## PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6<sup>o</sup> (métro: Sevres-Babylone).

Za Veliko noč smo imeli več duhovnih priprav, katere je vodil slovenski jezuit č. g. dr. Maksimilijan ŽITNIK, bogoslovni profesor iz Celovca. O tem povemo v prihodnji številki kaj več, enako tudi o de-

kliških sestankih (upamo, da bomo kmalu začeli tudi z rednimi sestanki za fante).

## Osebnosti:

Zakrament sv. zakona so prejeli: Jakob TOTTER in Marija ŠTRUCELJ, oba doma iz GRIBELJ v Beli krajini. — Hieronim MLINAR-MILLER, doma iz Žirovskega vrha, ki si je iz Clevelanda poiskal v Franciji slovensko nevesto Julko BABIČ, kateri je zibelka tekla v Kopoljah na Dolenjskem. — Miroslav PUPPIS, doma iz Ljubljane, od koder je prišel v Pariz preko Avstralije(!), in Vlasta WACHA iz Metlike. Vsem novoporočencem kličemo: Naše iskrene čestitke!

8. marca je po krstu postala članica Cerkve Nives Pahor, hčerka Maksimilijana in Cite Pahor.

ORGEVAL (Seine-et-Oise). — 8. marca je bila krščena hčerka Jožeta in Tilke POLANEC ter dobila pri krstu ime Silvija.

LOIRET. — Sv. maša za Slovence bo v nedeljo, 5. aprila, ob 10. uri v župnijski cerkvi v TIVERNON. Pred sv. mašo bo spovedovanje.

Na tiho nedeljo, 15. marca, dopoldne je po dolgi in mučni bolezni mirno zaspala v Gospodu gospa Marija MATKO. Pokojna je bila doma iz Odrancev, stara 42 let. V Francijo je prišla pred vojno, kjer je ustanovila družino in živela zgledno družinsko življenje s svojim možem Jurijem in dvema otrokoma v Oisonu. Meseca septembra lanskega leta jo je napadla bolezen, koncem novembra se je zatekla v bolnico v Orléans, kjer so pri operaciji odkrili raka.

S svojim potrpežljivim in krščanskim prenašanjem težke bolezni je bila vsem v zgled. Njen pogreb, ki se je vršil v torek, 17. marca, v Oisonu ob prisotnosti slovenskih duhovnikov gg. Čretnika in Flisa ter domačega župnika, je pokazal, kako je bila priljubljena med Slovenci, ki so jo v velikem številu spremljali na njeni zadnji zemeljski poti.

Težko preizkušeni družini izrekamo svoje globoko sožalje.

**CREUSE.** — Slovenci se bomo zbrali k službi božji v nedeljo, 12. aprila, ob enajsti uri v **CLUGNAT**. Spovedovanje bo pred mašo.

**PUY-DE-DOME (Le Combelle, Charbonnier).** — Slovenski duhovnik bo pri vas 13., 14. in 15. aprila. Kdaj bo sveta maša, boste obveščeni posebej.

**NICE.** — Sveta maša za Slovence bo v nedeljo, 19. aprila, ob deseti uri v kapeli na 8, Avenue Mirabeau (spovedovanje pred sv. mašo). Na istem kraju boste dobili g. Čretnika od sobote, 18. aprila, do četrтка, 23. aprila.

**LYON.** — Rojake obveščamo, da bo sveta maša v nedeljo, 26. aprila; čas in kraj sv. maše boste zvedeli pri G. Romanu Perku, 1 rue du Président Krüger, LYON 7<sup>o</sup>.

V založbi Barclay je izšla gramofonska plošča našega rojaka Emila Davorja s pesmimi iz Srednje Evrope (plošča štev. 86.047 Medium). Med pesmimi je tudi slovenska „Pastirček“.

## OB LUKSEMBURGU

**AUMETZ.** — Izidor Pintar je bil predvsem na glavi preveč ranjen, da bi se njegovo težko stanje moglo obrniti na boljše; prepeljali so ga iz bolnice v Algrange-u na dom in tu je 8. febr. umrl. Pogreba, ki ga je vodil aumeški župnik in dekan g. Noblet, se je udeležilo veliko Slovencev in Francozov. Bil je rojen 15. sept. 1889. v števerjanu na Primorskem v Goriški Brdih. Sicer še močnega zdravja, ga je Bog na ta način poklical k sebi.

**AUDUN-LE-TICHE.** — Že novembra meseca — o tem še nismo mogli poročati — pa si je smrt izbrala Viktorja Makuca, roj. 6. 12. 1896. v Cerknem na Primorskem; bil je cerkveno pokopan 29. 11. ob obilni udeležbi Slovencev in domačinov.

Naj počivata v miru! Družinam naše iskreno sožalje!

## OB NEMŠKI MEJI

Iz pisarne naše Misije:

Prvi, ki se je v tem letu poslovil od tega sveta, je naš rojak Janez KOROŠEC, doma iz Šmartnega pri Tuhinju, umrl v

Creutzwaldu-Ham Varsberg, 78 let star, upokojen rudar, previden s sv. zakramenti, pokopan cerkveno v Ham-sous-Varsberg 2. marca. Bil je splošno priljubljen, zato je razumljivo, da je imel zelo veliko rojakov in drugih spremljevalcev na svoji zadnji poti. Žalujoči družini in sorodnikom izražamo sožalje!

Veliko veselje pa je zasijalo v mlado družino ROTAR ŠTEFANA, predsednika našega cerkvenega zbora „Slomšek“, ko je bila rojena deklica Marija-Bernardka v Saint Avoldu in krščena istotam 1. marca. Srečnemu očetu in materi Mariji čestitamo, malemu detetu pa želimo vso srečo v življenju!

**Poroka** ta čas ni bila nobena prijavljena. — Dolgo časa smo imeli vsako jutro do opoldne in zvečer hudo meglo, kar je zelo slabo vplivalo na naše bolnike: Anton Bučar v Freyningu, Jože Zdravljec v Creutzwaldu, Alojzij Vrhovšek v Habsterdicku, Barbara Krebelj iz iste kolonije, Frančiška Podgornik iz Stiringa, Nikola Pavlovič iz Belle Roche, ki je bil v jami težko ranjen na glavo. Tem in vsem drugim bolnim rojakom želimo iz srca, da bi dočakali lepe velikonočne praznike, da bi jim naš mogočni vstali Zveličar dal še trdnega zdravja!

\*

Prišel je čas, da vse rojake (od blizu in daleč) povabim na božjepotno romanje k Materi božji v Brezji v Habsterdick dne 1. maja 1959. Po vseh kolonijah se z veseljem celo leto pogovarjamo o lepih urah, ki jih vsako leto na ta dan preživimo skupno z našimi izseljenskimi duhovniki pri naši dobri Materi Mariji Pomagaj. Tudi letos pozivam, da po vseh kolonijah organizirate avtobuse čimprej, da ne bo prepozno. Obenem prosim že tu vsa društva, da bi na ta dan ne naredila nobenega izleta, da tako omogočijo članom in članicam, da pohitijo na naše »Brezje« v Franciji.

**Spored:** Spovedovanje v kapeli v Habsterdicku se bo začelo ob 9. uri. Da bodo lahko vsi prišli na vrsto, prosimo, da odidete z avtobusi pravočasno od doma! — Ob 10. uri bo slovesna sv. maša pri oltarju Matere božje v Brezji, s slovensko in francosko pridigo. Tudi letos bomo skr-

beli za to, da bo cerkveni zbor »Slomšek« iz Merlebacha z lepim petjem proslavil majniško Kraljico kar najbolj lepo. — Po slovesni sv. maši ob 11.30 uri bo še ena sv. maša pri Marijinem oltarju z ljudskim petjem, katerega vodijo naše drage pevke iz Habsterdicka. Nato odmor do 3. ure popoldne. Omenjam, da ta dan (čeprav je petek) lahko uživata meso, ker je isti dan tudi slovesni praznik sv. Jožefa-Delavca. Ob 3. uri: prihitite zopet v kapelo: tam bo pridiga in nato pete litanije Matere božje ter blagoslov z Najsvetejšim.

Pridite, pridite vsi! Povejte vsem svojim sorodnikom. Za odhod avtobusov boste izvedeli po kolonijah, s seboj pa prinesite goreče srce, polno ljubezni do Marije, naše dobre nebeške Matere! Prepričali se boste sami, da ima prav lepa molitev, ki pravi: »Spomni se, da še nikdar ni bilo slišati, da bi Ti koga zapustila, ki je pribežal pod Tvoje varstvo in se Tvoji priprošnji priporočal...«

V iskreni želji, da se tisoči rojakov zberó pri Mariji, vsem kličem: Na srečno svidenje 1. maja v Habsterdicku! — Slov. izseljenski župnik

msgr. Stanko Grims iz Merlebacha.



## PORURJE

Zadnji mesec pri nas v Porurju ni bil v znamenju dvojčkov... še „enojčkov“ je bilo bolj malo. Staršem Karlu in Delfini Bobik iz Osterfelda, Dirlingsweg 41, se je rodil sinko Roman. Sestrica Dragica ga je že težko pričakovala. Ko so ga 15. febr. nesli h krstu v St. Josefhospital, se je bridko jokala. Ko pa se je kot božji otrok vrnil, je bila potolažena. Saj ima sedaj družbo, lahko bo nagajala bratcu, ne samo mami. — Prav tako na Dirlingsweg 41 se je mladoporočencema Alojziju in štefki Zorec rodil sinko Miron. Z zadovoljstvom gledajo starši na svojega prvorojenčka, saj pa je tudi krepak dečko. Pravi Dolenjec! Škoda, da po krstu dne 1. marca ni bilo na mizi cvička...! Upajmo, da bo mali Miron tudi brez cvička postal zaveden Dolenjec in zvest Slovenec!

Starši in botri pa naj na Romana in Mirona pazijo, da bošta dobro vzgojena in postala verna katoličana. Bilo srečno!

Tudi predpustni čas se letos ni izkazal. Nekaj porok smo omenili že v prejšnji številki. Že v postnem času, 28. II. sta se v cerkvi St. Johann, Altenessen, poročila Hari Stefan in Vogrinčič Jožefa, oba iz fare Pertoča v zelenem Prekmurju. Želimo jima veliko sreče in božjega blagoslova na skupni življenjski poti, pa tudi — to želimo vsem, ki so se v zadnjem času poročili ali pa se v kratkem še bodo — da čimprej dobe pošteno in lepo družinsko stanovanje!

Zopet je kosila smrt v vrstah naših staronaseljencev. Vzela nam je go. Marjeto Pokavec, roj. Marn 24. VI. 1878. v Kresnicah pri Litiji. Pred nekaj leti je z možem praznovala zlato poroko. Pred drugo svetovno vojno je bila pokojnica dolga leta odbornica in zastavonošinja Rožnovenske bratovščine. Nobeno delo ji ni bilo preveč. V starosti 81 let je zapustila moža, ki je sedaj ostal sam, ker otrok nista imela. Naj počiva v miru! Ostalim pa naše sočutje!

Kakor je prav, da si naši fantje poiščejo svoje izvoljenke med brhkimi Slovenkami, tako ni prav, da že pred poroko skupaj stanujeta. Izgovor na stanovanjsko stisko ne velja. Če fant ni toliko prihranil, da bi dekletu za nekaj mesecev mogel plačati posebno stanovanje, potem je to znamenje, da tudi v zakonu ne bo znal dobro gospodariti... In zasilno ter začasno stanovanje se kljub vsej stiski že dobi. Le iznadjivosti je treba!

Dogaja se, da starši, slovenski starši s svojimi otroke govoré po nemško. Pravijo: »Mi ostanemo za vedno v Nemčiji, čemu bi govorili slovensko!« — To je popolnoma napačno. Otrok se bo tako rekoč sam od sebe naučil nemško, pri igri in v šoli, velika nevarnost pa je, da pozabi slovensko govoriti! Slovensko govoricó, svoj materni jezik, mu pa lahko posredujejo le starši. In končno še vedno velja: Kolikor jezikov znaš, toliko glav veljaš! Pa tudi tega, kje boš ti ali tvoj otrok čez nekaj let, nič ne veš. Poznamo Slovenko, ki se



v Kanadi slovensko uči, ker je niso njeni starši naučili v Belgiji!

Če se nam bo posrečilo dobiti slovenskega organista, potem bomo kmalu imeli pevski zbor, ki bo pel pri maši. Tega si vsi zelo želimo. Pričakujemo, da bo lahko in kmalu prišel.

Kolonijo naših fantov iz **Haldenstrasse** v **Duisburg-Hamborn** so preselili. Večina jih je odšla v Repelen, ostali pa v Moers. Ker rudnik Neumühl ni bil več donosen, so ga ukiniteli, fante rudarje pa preselili na nove jaške.

## BAVARSKA

Vsem dragim Slovencem in bralcem »Naše luči« širom sveta naznanjamo žalostno vest, da je v Forstinningu pri Münchenu umrla dobra mama **Marija Kozinc** v 83. letu svoje starosti, daleč od rodne domovine. Doma je bila na Studencu pri Sevnici, od koder je bila s tolilikimi družinami pregnana z družino v letu 1941 od nemških okupatorjev. Njenim preostalim izražamo sožalje ob izgubi ljube jim matere.



Krona našega društvenega življenja so bile volitve zveznega predsednika društev sv. Barbare. Volitve so bile v Hoensbroeku dne 1. marca. Udeležili so se jih vsi predsedniki društev in kandidati za nov odbor. Za zveznega predsednika je bil izvoljen z absolutno večino g. Anton KOZOLE iz Heerlerheide. Podpredsednik je g. Ivan BANIČ. Tajniške posle bo vodil g. Pepi DRENOVEC. Za blagajno pa bo skrbel g. Franc SELIČ. V nadzornem odboru sta gg. Ivan KROPIVŠEK in Mihael ŽELEZNIK. Zveznemu odboru želimo v novem poslovnem letu obilo uspeha!

V nadzorni odbor Društva sv. Barbare Heerlerheide-Brunssum je bil izvoljen g. Leopold STRMAN.

Osrednja slovenska pisarna na Versilienboschweg 64. v Heerlerheide bo tudi letos organizirala transport v domovino. Vsi Slo-

venci, ki želijo potovati v Jugoslavijo s tem transportom, se morajo javiti v pisarni do 15. junija. Po tem datumu ne bo sprejeta nobena priglasitev več. Ne čakajte do zadnjega trenutka! Uradne ure v pisarni so ob sobotah od 16. do 18. ure.

Spet imamo v bolnici nekaj novih bolnikov. V Heerlenu išče zdravja gospa VRČEK iz Heerlerheide in g. DOMEVŠEK iz Heerenweg. Tudi g. GRIL je še vedno v bolnici. Ostali bolniki so se več ali manj zdravi vrnili domov. Prosimo slovenske rojake, da bolnike radi obiskujejo in jim s tem prinašajo tolažbe. Vsem bolnikom želimo skorajšnje okrevanje!

V družini g. Rudija ŠINKOVIC in njegove gospe Bosch se je rodil dne 4. marca krepak sinek. Pri krstu je dobil ime PAVEL Henrik Marija. Materi in otroku želimo obilo božjega blagoslova!

## IZ VENEZUELE

Požrtvovalni rojak Rojnik nam poroča, da se je za Miklavža zbralo okrog 100 rojakov iz bližnje in daljne okolice Caracasa. Pod vodstvom g. Rudija Kelbiča so otroci nastopili s prijazno igrico g. Mirka Kunčiča. Presenečeni so bili vsi, da znajo naši otroci v slovensčini kaj tako lepega spraviti skupaj in da ob teh silnih razdaljah lahko kaj naredimo. Starši so tudi hvale vredni, da so pošiljali otroke na vaje, ena deklica je bila iz 160 km oddaljene Valencije! Ta večer je pokazal, kaj zmore dobra volja in požrtvovalnost. Brez tega ni domačega občutja v tujini! Miklavž je seveda obdaroval tudi naše dobrotnike. Posebej se je zahvalil gospe Ilijevi, ki hodi vsako nedeljo 30 km daleč orglat k naši skupni maši.

Ob smrti papeža Pija XII. so izrazili nunciju sožalje. Ob misijonski nedelji je g. Rojnik govoril o misijonarju Baragi.

Kakor za Božič, tako je tudi za post poslal naš izseljenski duhovnik č. g. Janez Grilc (casa parroquial, Chacao/Caracas) vsem rojakom pismo.

Ime Venezuela pride od Benetk. Prvi Evropejci so pri Maracayskem jezeru zagledali indijanske kolibe na koleh in so vzkliknili: »To je pa mala Venecija, Venezuela!"

## Zveza borcev

Pred dobrima dvema letoma je bila v Združenih državah Sev. Amerike osnovana Zveza slov. protikomunističnih borcev, ki je ideološka, nadstrankarska, podporna povezava vseh bivših slov. borcev proti komunističnim napadalcem. Hoče ohraniti spomin na padle soborce-junake, zbrati in ohraniti zgodovinske podatke o borbah in končno podpirati žrtve protikomunistične borbe, zlasti invalide.

Tajništvo te zveze je v USA: 1248 E. 61 Str., Cleveland 3, Ohio. Na raznih krajih sveta so bila že ustanovljena krajevna zastopstva in odbori te ZSPB: v Clevelandu, Milwaukee, Gilbertu, Norandi, Coloradu, Rochestru, Torontu, St. Catharines, Guelphu, Montrealu, Parizu, Celovcu, Rimu

in Buenos Airesu. Zveza ima tudi svoje glasilo „Veštnik SPB“.

Išči in naproša soborce tudi drugod, kjer še ni odborov, da jih ustanove in stopijo v stik z Zvezo. Vsi bivši borci in tisti, ki so tem aktivno pomagali, so lahko člani te prijateljske povezave. Pri glasilu lahko vsi sodelujejo in ga toplo priporočamo tudi drugim.

„Prijatelj soborec, ki to bereš, se spominjaš težkih dni, ki so nas tako močno vezali drug na drugega: spomni se svojih najboljših prijateljev, ki so padli. V njih spomin in slavo nam podaj prijateljsko roko in se pridruži tej nesebični povezavi preživelih. Z veseljem ti nudimo pojasnila, ki bi jih želel; piši nam, javi se nam! Bog živi vse bivše borce! — Glavni odbor ZSPB.“



## Zgodovina tobaka

Marsikdo ne ve, da Evropejci niso poznali tobaka, dokler ni Krištof Kolumb leta 1492 odkril Amerike.

Prvi kadilec v Evropi je bil Španec Rodrigo de Herez. Ko je prižgal prvo pipo, se je njegova žena tako prestrašila, da je padla v nezavest. Mož je navzlic temu mirno kadil dalje, kar je ženo tako razhudilo, da ga je prijavila brožnikom. Po kratki razpravi ga je sodnija obsodilo na dosmrtno ječo, kjer pa je obsedel samo — 16 let! Nedavno mu je bila v rojstni vasi odkrita spominska plošča!

Toda kajenje se je kljub prepovedim naglo razširilo po vseh evropskih državah. V začetku so kadili samo diplomatski predstavniki in dvorjani, po tridesetletni vojni (1618-1648) pa je tobak prodrl v širše sloje.

Strastni kadilci so postali zlasti vladarji in višji oblastniki, saj je znano, da je pruski kralj Friderik I. pokadil dnevno 30 pip tobaka, angleška kraljica Elizabeta pa je najela posebnega učitelja, da jo je naučil kaditi. Posebno pozornost je gojenju tobaka je posvečal francoski poslanik na Portugalskem Nicot, po katerem je dobil ime nikotin, to je strup, ki ga vsebuje tobak.

Nekateri državniki pa so kadilce začeli preganjati, češ da je tobak silno škodljiv zdravju. Tako so v Rusiji leta 1633 kajenje prepovedali in, kdor se je pregrešil, je bil strogo kaznovan: odrezali so mu nos ali pregnali v Sibirijo! Za časa sultana Murata IV. so v Turčiji kadilcem sekali ude ali jih obešali.

Kaj pravijo danes o tobaku zdravniki? Vsi se strinjajo samo s tem, da ni tako škodljiv kot alkohol. Nekateri trde, da cigarete skrajšajo življenje kadilcu za povprečno 6 let, ker nikotin škoduje zlasti srcu in živčevju. Bajé pospešuje tudi raka. Zato je prejšnje leto poldrugi milijon Amerikancev opustilo kajenje.

---

Ta je lepa. — Mesar priteče v pisarno svojega soseda advokata: »Gospod advokat! Eno vprašanje, prosim. Recimo, da neki pes ukrade kilo mesa v moji prodajalni. Ali lahko zahtevam povračilo od njegovega gospodarja?« — »Seveda!« odgovori advokat. — »Dobro! Vaš pes mi je pravkar odnesel za tristo frankov mesa...« — »Prav«, odgovori advokat brezbrizno. Dajte mi še dvesto frankov in tako boste plačali vprašanje, ki ste mi ga postavili.«



## Poizkusi:

### ŠTIRJE LETNI ČASI

Taki so ti letni časi —  
zneraj se kaj spremeni:  
je pomlad, poletje, jesen —  
zima jim nato sledi.

Na spomlad cvetó cvetlice,  
zbirajo čebele med,  
vsako rožo obletijo,  
dobrodošel vsak jim cvet.

Kaj poletje nam prinese?  
Vročje je, pa tudi dež;  
dostikrat se pa primeri,  
da še toča pride vmes.

Za poletjem pride jesen;  
žlahtno žito dozori,  
sadja polna so drevesa,  
vsaka veja se krivi.

Kmet marljivo jih obira  
in pospravlja vsepovsod;  
kar je dobrega, si shrani,  
slabo vse pa pride v sod.

Za jesenjo pride zima —  
za starejše mrzel čas;  
veseli se pa mladina:  
s sankami hiti na vas.

Tam po snegu se lovijo  
eden malo, drugi več;  
mene pa že rado zebe  
in se stisnem tja za peč.

Franc Frelch, Brunssum, Nizozemska

### VESELA POMLAD

Že južni vetrič  
prek gore piha,  
mrzla zima  
zadnji dih zadnja.

Vesela radostna pomlad  
izpod bele odeje  
se prebujja,

sončce zlato nam  
tople žarke ponuja.

Zvončki vsi beli,  
trobentice rumene,  
žolek veseli —  
pridne čebele.

Vse raja in se pomladi  
veseli, ptičica v gaju-  
zopet veselo zažvrgoli.  
Tudi meni je radostno srcé,  
naj bo STVARNIKU  
hvala za vse!

JAT, Nemčija

### POMLAD

Pozdravljena, pomlad zelena,  
kot kakšna vila prihitiš.  
Polje, log, planine,  
vse k življenju obudiš.

Ptičke v gozdu si zbudila,  
da spet veselo žvrgolé.  
Solzé si starcu posušila,  
krepkéje bije mu srce.

Še bi te opeval rad,  
pa pesmi več ne znam.  
Skoro se boš poslovila,  
starec spet ostal bo sam.

J. Potočnik, Belgija

---

— Katehet: No, Janezek, kako je potovala sv. Družina v Egipt? — Janezek: Z aeroplanom. — Katehet: Kdo je bil pa pilot? — Janezek: Poncij Pilot...

— Rudar pride iz gostilne ob treh ponoči. Ker se žena prebudi, hitro zagradi za zibelko in jo začne zibati. »Kaj pa delaš?« vpraša žena. — »Otroka zibljem.« — »Budalo neumno, otrok vendar spi pri meni; ti ziblješ le prazno zibelko...!«

**Prebrisano.** — Dva stara prijatelja se srečata v Londonu. Jožef: »Kaj pa delaš tukaj, Andrej?« — Andrej: »Sem na ženitovanjskem potovanju.« — Jožef: »Sam?« — Andrej: »Moja žena London že dobro pozna, zato je odšla v Pariz...«

---

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celovcu. — Printed in Austria.

List slovenskih izseljencev v zapadni Evropi. — Izide vsak mesec razen junija in avgusta, desetkrat na leto. — D o p i s e za številko, ki izide konec meseca, pošljite uredništvu ali poverjenikom vsaj do drugega v mesecu. — Kdor naroča list naravnost pri upravi v Celovcu, naj tja pošlje tudi naročnino: 28 šil., 50 hfr., 600 ffr., 4 h. gld. 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dol. — Darove lahko izročite poverjenikom lista v svoji deželi. — UREDNIŠTVO in UPRAVA „Naše luči“, Viktringer Ring 26, Celovec-KLAGENFURT, AUSTRIA.



### NAPIS

LESNIKI"                      DOMAČIJA"  
 PALICA"                      OVINEK"  
 MODRIJAN"                    ANTON"  
 JANKO"

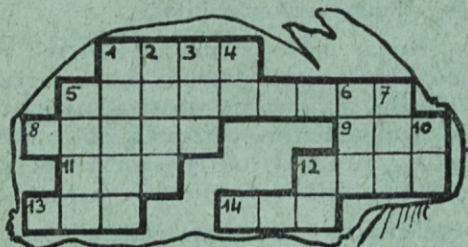
Oglej si vejice in boš razumel, kaj hoče ta skrivnosten napis povedati.

### REBUS

V zadnji številki je tiskarski škrat ugankarjem ponagajal in je zmaknil iz rebusa „100“, da ga nihče ni mogel razvozljati. Zato v tej številki znova objavljamo:

5 R 100 ka + = či

### VELIKONOČNA KRIŽANKA



Vodoravno: 1 majhno naselje (množ.), 5 največji praznik, 8 pameten, 9 ne vaš, temveč..., 11 druga (krajša) beseda za „rečes“, 12 daljša glagolska oblika za „dá“, 13 darilo, 14 kar si želi ves pošten svet.

Navpično: 1 vesel, 2 moško ime, 3 mlečni

izdelek, 4 vstavi IK, 5 tekočina, 6 osebni zaimsek, 7 pijača, 10 prislov, 12 kratica za „doktor“.

### VIZITKA

Stano šavoza

Kaj je v odboru Društva sv. Barbare ta odbornik?

I.

1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	

### SPOMENIK

V spomenik vstavi besede, ki pomenijo: 1 ime meseca, 2 drug izraz za „spava“, 3 naš Stvarnik, 4 na čemer stojimo, 5 domača žival, 6 število, 7 jesih, 8 razjeda železo, 9 glas.

Od I. do II. bošbral ime svetnice.

II.

### RESITEV UGANK

marčne štev. „Naše luči“:

Dva trda oreha: 1. Ogenj, ki jeklo stopi in naredi mehkega. — 2. Rak.

Evropska pokrajina: Sardinija, Plitvička jezera, Groenland, Slavonija, Gvatemala, Britanski, Kolumbija, Brazilija, Antarktika: SLOVENIJA.

### UREDNIŠKI KOTIČEK:

Drago iz Essena: Za pozdrave Slovcncvudarjev iz Porurja se lepo zahvaljujem in objavim v prih. številki!

Norveška: Smo prejeli in bomo porabili. Hvala! Naredimo, kot želite!